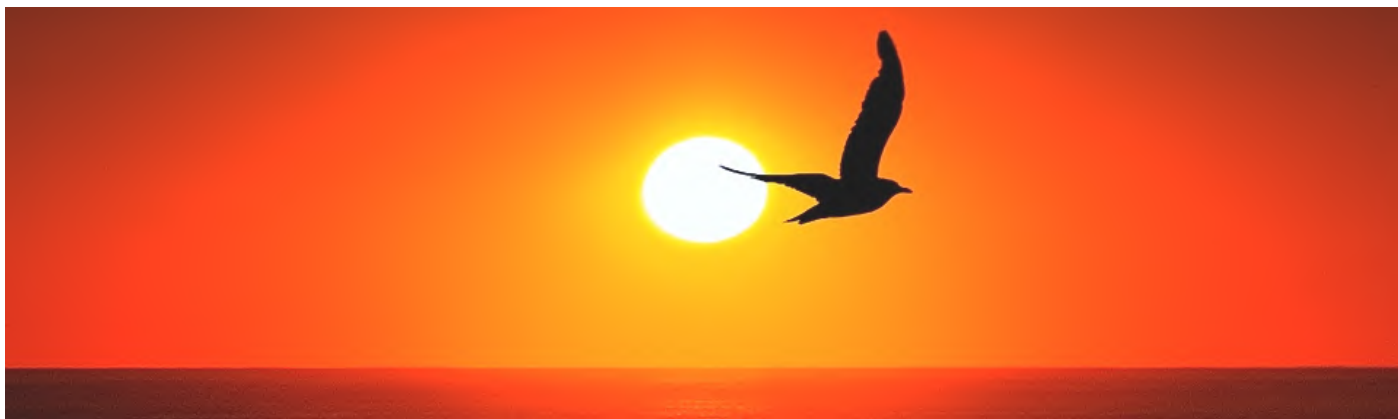

ORIZONTURI LICEENE

LICEUL TEHNOLOGIC "NICOLAE TITULESCU" MEDGIDIA
Strada Dezrobirii 1, Medgidia, Constanta

Nr.12/2019
Anul școlar 2018-2019

0241-811 936

0341-806 514

www.ctntmed.wix.com/ctntmed

ctntmed@gmail.com

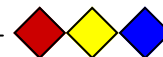

INTERVIU
COMANDOR DR. IOAN DAMASCHIN

Reciclează și
EcOprovocarea
te premiază!

INTERVIU

Domnul comandor **doctor IOAN DAMASCHIN** s-a născut la 04 martie 1949 în comuna Roșiori, județul Bacău. A absolvit Școala Superioară de Marină din Constanța (1969), Academia de Înalte Studii Militare (1980), este doctor în istorie militară navală (2000); este o figură importantă a culturii constănțene.

A absolvit 2 cursuri postuniversitare și 2 cursuri de limbi străine de lungă durată – limba turcă și limba engleză.

A fost ofițer imbarcat pe nave militare, având inclusiv funcția de comandant de navă militară, apoi ofițer de stat major la Comandamentul Diviziei Maritime și al Marinei Militare (1980 – 1990). Este redactor șef al revistei **MARINA ROMÂNĂ** (1990 – 2001).

Activitate didactică este și ea prodigioasă, între 2001 – 2013 a fost lector, șef catedră și decan al facultății de Științele Comunicării și Științe Politice în cadrul Universității „Andrei Șaguna” din Constanța. A fost profesor asociat la Academia Navală *Mircea cel Bătrân* din Constanța. A susținut cursuri universitare la Universitatea Karabuk (Turcia - 2011) și Universitatea de Stat din Chișinău (2014).

A susținut peste 100 de comunicări științifice la diverse manifestări științifice pe plan național și internațional, publicate în volume.

În prezent este vicepreședinte al Filialei LNR Constanța și președinte al Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România, filiala Dobrogea.

Dintre lucrările publicate, amintim: **Confruntări Navale**(1988), **Marina Română Romanian Navy**(1996), **Cu bricul MIRCEA pe drumul lui Columb**(2006), **Război submarin la Marea Neagră** (2016), **Domnitorii Români Citori la Sfântul Munte Athos**(2017), **Un erou al Marinei Regale Române - Căpitan-comandorul Alexandru Dumbravă**, (2018).

R.: Domnule comandor, am văzut CV-ul Dvs., recunosc, este impresionant și am constatat că acesta cuprinde patru paliere: carieră militară pe mare, carieră universitară, jurnalist și cercetător științific. Ar fi interesant de aflat, cum ați reușit să le armonizați. În context, v-aș ruga să-mi răspundeți la o primă întrebare: Cum ați început cariera de marinar?

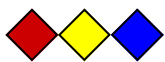
I. D.: Se știe, nu este o noutate, orice copil sau adolescent își făurește niște visuri în legătură cu ceea ce ar dori să profeseze atunci când va fi mare. Eu nu am făcut excepție. Doar că nu văzusem cum arată marea. În schimb, vedeam zilnic zburând pe deasupra satului de lângă Bacău, în care m-am născut, zburând tot felul de avioane militare și civile. Oare de ce nu aș putea și eu să conduc și să zbor cu un astfel de avion? Așa că mă visam aviator. Și nu eram singur, mai aveam un prieten care se visa tot aviator. În viață apare însă și un joc al întâmplărilor, sau, cum i se mai spune, concurs de împrejurări pentru că, în final, el a ajuns doctor în agronomie, iar eu, pe punți de vapoare.

R.: Și totuși, cum ați făcut cunoștință pentru prima oară cu marea?

I. D.: În clasa a X-a am fost admis, prin concurs, la Liceul Militar „Ștefan cel Mare” din Câmpulung Moldovenesc. În vacanța de vară, primii trei elevi cu rezultate deosebite din fiecare clasă au fost recompensați cu petrecerea a două săptămâni la mare, fiind cazați la o unitate militară din comuna Corbu de Jos. Atunci am fost aduși cu un autobuz și la Constanța, statuia lui Ovidiu, faleza și Cazinoul fiind obiectivele care m-au impresionat în mod deosebit. Un an mai târziu, după bacalaureat, am dat concurs de admitere la Școala Superioară de Marină, actualmente Academia Navală *Mircea cel Bătrân*. Iar cariera în Marină și-a urmat cursul.

R.: La absolvirea Școlii Superioare de Marină ați fost imbarcat, ca tânăr ofițer, pe nave militare. Care a fost prima navă pe care ați început cariera de ofițer de marină?

I. D.: Prima navă pe care am fost imbarcat a fost un vânător de submarine, având funcția de ofițer cu transmisiunile iar ulterior, timp de un an, am fost comandant al acestei nave. În această perioadă am urmat și un curs de perfecționare și mi-am luat brevet de radiotelegrafist de clasă, națională și internațională. A fost unul din argumentele pentru care conducerea Marinei Militare de la acea vreme a hotărât imbarcarea mea la bordul Bricului *Mircea* ce urma să facă marșuri de instrucție de lungă durată în Oceanul Atlantic.

R. Aceasta a fost, deci, a doua navă pe care ați fost ambarcat.

I. D. După cum se știe, Bricul Mircea este nava școală a Marinei Române, iar anul acesta împlinește 80 de ani de când este în serviciu. În fiecare an, la bordul său sunt ambarcați studenții Academiei Navale pentru efectuarea stagiului de practică pe mare, ocazie cu care vizitează porturi și țări străine din Marea Neagră, Mediterană, Oceanul Atlantic etc. În anul 1976, îndeplineam funcția de ofițer cu transmisiunile și instructor pentru cadeți la bordul Bricului „Mircea”. În acel an, conducerea superioară a României a primit o invitație din partea președintelui SUA să participe cu mai multe delegații – culturale, diplomatice, militare, navale etc. la festivitățile prilejuite de Bicentenarul SUA. O delegație distinctă a constituit-o Bricul „Mircea”, care în luna martie 1976 cu cca. 100 de cadeți și cadre din Institutul de Marină „Mircea cel Bătrân”, a efectuat un voiaj de instrucție, cu durata de șase luni, traversând, în premieră, Atlanticul și vizitând țări din America de Sud, America Latină, SUA.

R.: Una din cărțile scrise se intitulează „Cu Bricul Mircea pe Dumul lui Columb”. Este cumva jurnalul de bord al acestui voiaj în SUA? De ce acest titlu?

I. D.: Sunteți pe aproape. Nu este strict un jurnal de bord, este mai degrabă un roman de călătorie. Sunt inserate tot felul de cum s-au desfășurat porturile vizitate, în Regata Bermuda-voiaje, povești și Ecuatorului, cine și cum l-a salvat Golful Biscaya în spre portul Hamburg

întâmplări petrecute la bord, activitățile și ceremoniile în cum s-a comportat „Mircea” Newport, întâmplări și din alte legende marinărești, Botezul furtunile pe care le-a înfruntat, dintr-o teribilă furtună din anul 1965 când era în marș pentru reparații capitale etc.

Dacă ați scris recent se intitulează „Viceamiralul Petre Zamfir - Veteran Submarinist, înfruntând Inamicul și Furtunile”. Este o carte dedicată fostului meu profesor din Școala Superioară de Marină, care a luptat pe mare în al Doilea Război Mondial la bordul unui distrugător și a două submarine. El este cel care înfruntând timp de trei zile o teribilă furtună în anul 1965 în Golful Biscaya din Atlantic, a salvat Bricul „Mircea” și un echipaj format din 39 de marinari.

În legătură cu acea primă traversadă a Atlanticului, am ales un astfel de titlu pentru carte, întrucât „Mircea”, în anul 1976, între Insulele Canare din Oceanul Atlantic și coastele de nord ale Venezuelei, folosind pentru propulsie doar velele, a urmat aproximativ același drum pe care a navigat Cristofor Columb, în cea de a treia traversadă spre Lumea Nouă.

R.: Pentru că discuția a ajuns la cărțile pe care le-ați publicat până în prezent să facem o referire mai detaliată la acest domeniu, știut fiind faptul că scrierea unei cărți presupune ani întregi de studiu, de analize și sinteze. Or, Dvs. aveți deja publicate 14 volume până în prezent și probabil mai aveți și alte proiecte asemănătoare. Când ați început publicarea de cărți și care este tematica predilectă a acestora?

I.D.: Domeniul la care se referă majoritatea cărților pe care le-am publicat este cel al istoriei militare navale. Este un domeniu în care am competențe, cunosc în profunzime fenomenul, am efectuat și efectuez cercetare aprofundată de peste treizeci de ani, fiind absolvent al Academiei de Înalte Studii Militare și cu un doctorat în istorie militară navală.

Inițial a fost o simplă pasiune pentru istorie, în general. Devenind student la Școala Superioară de Marină a început pasiunea pentru istoria războiului pe mare. Am vorbit mai sus de profesorul și mentorul meu viceamiralul Petre Zamfir, care va împlini anul acesta 96 de ani și este președinte al Asociației Veteranilor de război. Pe vremea când eram cadet al Școlii Superioare de Marină și efectuaam practică în manevra ambarcațiunilor pe lacul Siutghiol din Mamaia, șeful practicii și al Catedrei de Practică Marinărească era chiar comandorul Petre Zamfir. El ne povestea atunci secvențe din acțiunile de luptă la care a participat personal pe navele de război românești. Atunci am hotărât, practic, ca după ce voi cunoaște mai bine fenomenul luptei pe mare să scriu niște cărți pe această temă. Și am reușit.

După mai mulți ani de navigație pe nave militare, familiarizat cu multe aspecte în legătură cu războiul pe mare, am început o cercetare aprofundată și după circa 5 ani de muncă și studiu am reușit să concep, împreună cu un coleg, la fel de pasionat, comandorul Ilie Manole, să scoatem pe piață lucrarea enciclopedică „Confruntări Navale”. Sunt prezentate, succint, marile bătălii navale care au marcat de-a lungul timpului istoria omenirii, începând din Antichitate și până la al Doilea Război Mondial.

R.: Am constatat că multe din cărți sunt cu referire la acțiunile de luptă la care a participat Marina Română. Vă rog să dați câteva detalii.

I. D.: Faptul că teza de doctorat avut ca temă acțiunile Marinei Regale Române, la mare și fluviu, în al

Doilea Război Mondial, a necesitat accesarea tuturor dosarelor din Arhivele Militare Naționale din timpul războiului, desecretizate după anul 1990. Teza de doctorat am publicat-o sub forma de carte pe care am intitulat-o „Glorie și Dramă. Marina Regală Română 1940 – 1945”. Evident, nu am putut să valorific toate informațiile în conținutul tezei de doctorat. Între timp, am intrat în posesia unor lucrări de cercetare ale istoricilor ruși și ucraineni, în războiul pe mare, flota sovietică fiind inamică Marinei Regale Române. Coroborând datele am reușit să scriu și alte lucrări de cercetare științifică.

R.: Ne puteți da câteva referințe?

I. D.: Desigur, o fac cu plăcere și voi puncta câte o frază pentru fiecare.

Cartea **Lupta aeronevală de la Constanța din 26 iunie 1941** redă modul de desfășurare a luptei la larg de Constanța, la doar 4 zile de la declanșarea războiului între România și URSS când trupele române au trecut Prutul pentru a elibera pământul nostru strămoșesc – Basarabia. În zorii zilei de 26 iunie 1941, două puternice distrugătoare sovietice – „Moskva” și „Harkov”, au bombardat portul și Gara Palas, producând serioase pagube. La intervenția promptă a navelor de luptă române și a Artileriei de coastă, nava „Moskva” a fost scufundată și „Harkov”, grav avariat.

Cartea **Război submarin la Marea Neagră**arată modul în care s-a dus războiul sub apă în Marea Neagră de către cele 62 de submarine: 47 - sovietice, 6 – germane, 6 - italiene și 3 - românești și cum au fost scufundate 27 de submarine sovietice, majoritatea de forțele Marinei Regale Române, care, la rândul lor scufundaseră mai multe nave de transport românești.

Cartea **Eroii Neuitați din Adâncuri** este un album color ce descrie acțiuni de luptă, conține imagini ale navelor de luptă românești și ale multor eroi și reprezintă un omagiu adus acelor eroi „Marinari Români cărora Mormânt le este Marea”, așa cum se poate citi și pe Crucea Marinarilor de pe faleza Cazinoului din Constanța. Cercetând modul de desfășurare al luptelor pe mare și fluviu în Războiul de Independență, Primul și al Doilea Război Mondial, am depistat numele celor peste 1000 de marinari eroi care și-au dat viața pentru Țară. În context, m-am ocupat personal cu înscrierea numelui eroilor pe plăcile de granit de la Crucea Marinarilor.

*R.: Mi-a atras atenția numele cărții **Domnitorii Români Cîitori la Sfântul Munte Athos**. Pare a fi o istorie a românilor.*

I. D.: Așa este. Prezintă pagini nescrise până acum din istoria românilor.

Sfântul Munte Athos este o peninsulă grecească din Marea Egee. De peste 1000 de ani, acesta este locul în care duc viață monahală mii de călugări aparținând credinței ortodoxe. Încă din primele secole ale Mileniului II, aici au fost construite 20 de mănăstiri și 32 de schituri.

De-a lungul istoriei, timp de 500 de ani, cei peste 100 de domnitorii din Valachia și Moldova începând cu Basarab I, la anul 1350 au ctitorit sau rectitorit aceste biserici, trapeze, chilii, porturi și au trimis la muntele Athos tot ceea ce era necesar pentru ca acești călugări să se poată întreține și ruga în voie. Este cea mai pură dovadă a rolului inestimabil al domnitorilor români în menținerea credinței ortodoxe.

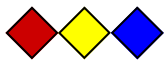
Cartea este un album color care conține tablourile votive din mănăstirile românești și de la Muntele Athos ale tuturor domnitorilor români și ale ctitoriile acestora.

R.: Domnule comandor, în finalul acestui interviu vă mulțumesc pentru datele interesante pe care ni le-ați comunicat, rod al cercetării Dvs îndelungate, dar aș dori să ne spuneți ce proiecte aveți în prezent?

I. D.: În prezent sunt președinte al Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România, filiala Dobrogea și vicepreședinte al Ligii Navale Române, filiala Constanța. Sunt angrenat în susținerea unor conferințe, particip la diverse manifestări științifice cu comunicări – am publicat până în prezent peste 100 de comunicări științifice și ... evident continui cercetările și scriu cărți.

Cristi Ivan, clasa a XII-a B
Prof. Pompiliu Golea

„Trecutul nu poate pieri, căci viitorul se va naște din el.”

Anatole France

Momente istorice

Așa cum am precizat și în numărul trecut al revistei, primul din acest an școlar, liceul nostru trece prin momente istorice: aniversază 70 de ani de existență. Această frumoasă aniversare se suprapune peste alta, cu impact național, importantă pentru orice român, Centenarul Marii Uniri. Sunt două evenimente marcate, care ne obligă la o retrospecție dar și la o introspecție.

A devenit o tradiție pentru liceul nostru să realizeze o monografie, cu fiecare moment important. E vorba, de fapt, de aceeași monografie actualizată și îmbunătățită, la care se adaugă inevitabil realizările recente.

Anul acesta, fiind unul special, considerăm că și actuala monografie, semnată de domnul profesor Adrian Ilie și de doamna profesor Claudia Ilie, este specială. Ea este precedată de un *Cuvânt înainte*, al directorului, care poate fi considerat crezul său educațional, opinia sa despre importanța unei școli care a rămas în istoria municipiului Medgidia. Acesta este motivul pentru care redăm mai jos respectivul *Cuvânt înainte*, aceasta și pentru că prezenta revistă, având o mai mare adresabilitate, ajunge mai ușor la beneficiarii direcți ai sistemului de învățământ, elevii. Le putem împărtăși astfel, în mod direct, convingerile noastre, despre importanța unei instituții care ne-a marcat inevitabil destinul.

70 de ani de istorie sau Fugit irreparabilis tempus

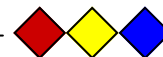
Orice aniversare (rotundă) devine un prilej de meditație asupra trecerii timpului. Timpul este o temă filosofică, literară dar și o preocupare a omului conștient de trecerea sa prin lume. Un mare scriitor (Marcel Proust) „a căutat” și el timpul, considerat inițial pierdut. Dar, în căutarea lui, a descoperit că timpul scurs, trecutul, nu este iremediabil pierdut, ci el este recuperat prin memorie. Adevărul este că memoria este selectivă, ea nu reține din trecut totul, ci doar ce este esențial, ce ne marchează fundamental evoluția.

Prezenta monografie reprezintă o încercare de recuperare a timpului trecut (care, iată, nu mai poate fi considerat pierdut). Această monografie este memoria scrisă a liceului nostru. O memorie colectivă, care a

înregistrat ce este esențial, adică gloria trecutului, cu care noi nu putem decât să ne mândrim.

Am folosit dictonul latin din titlu, tocmai pentru a sublinia că timpul fuge doar parțial ireparabil, el este în parte, numai, irecuperabil. Rămân, în memoria colectivă și afectivă, oameni și fapte care-și pun amprenta asupra noastră, asupra unor generații de oameni. Aceste fapte și acești oameni sunt consemnați în prezenta monografie, care devine astfel memoria afectivă a liceului nostru.

Am fost întrebată, nu o dată, de ce un liceu tehnologic poartă numele unui istoric. Nicolae Titulescu nu a fost doar istoric (nu că acest lucru ar fi puțin), dar a fost în plus om politic, scriitor, om de cultură, o personalitate complexă, de formație renașcentistă, plurivalentă. Nicolae Titulescu a fost un vizionar (deci, iată, a avut și el o relație specială cu

timpul, cu viitorul, pe care l-a anticipat), el a imaginat o Europă unită, care s-a pus în practică cu zeci de ani după ce a fost gândită de el. Înainte de Europeană a fost un construct unor oameni străluciți. Dacă specială cu timpul (anticipând peste ani), el a avut o relație vremurile, sub care a trăit. Dar neînțeles în țara lui și în epoca acum.

a deveni un fapt, Uniunea mental, o imagine în mintea Titulescu a avut o relație ceea ce avea să devină un fapt specială (nefericită) și cu despre tribulațiile unui om lui, nu e momentul să vorbim

Nicolae Titulescu este patronul nostru spiritual și reprezintă inevitabil un model. Ne dorim să împrumutăm o fărâmbă din stălcuirea sa și să putem la rândul nostru, să-i luminăm, prin educație și cultură, pe cei la formarea cărora contribuim, în calitate de dascăli.

Pentru că această intervenție stă sub semnul timpului, dacă vorbim despre timpul trecut, nu putem să nu vorbim și despre viitor. Îi doresc acestei școli mulți ani străluciți de acum înainte, ani care să se ridice la înălțimea și la strălucirea trecutului. Liceul nostru este un reper în istoria localității Medgidia și îi doresc să rămână un reper și în viitorul acesteia. Acest liceu, indiferent de denumirile pe care le-a avut de-a lungul timpului, a pregătit generații de specialiști în diferite domenii, care au dus cu ei în țară și în străinătate, modelul de profesionalism și de omenie pe care și l-au însușit aici.

Vă fac o mărturisire, deși imi este foarte greu să vorbesc despre propria persoană: îmi plac înfinit de mult proverbele și zicătorile din limba română; acesta pentru că ele sintetizează o înțelepciune ancestrală. Două sunt astfel de ziceri din limba română, pe care nu pot să nu le evoc în acest context. Una este „meseria este brățară de aur”, iar cealaltă „cine are carte, are parte”. Copii fiind, le-am auzit de la dascălii noștri, dar abia acum, trecând prin viață, le înțelegem cu adevărat semnificațiile. Știm foarte bine cât de neprețuit este un meseriaș bun, indiferent de domeniu. Cât despre cealaltă zicere, am avut, ca oameni „cu carte” fiind, partea noastră de orgoliu de a privi cu detașare, dar și cu superioritate sau înțelegere, după caz, ce se întâmplă în jur. Cu adevărat, cine are carte, are parte nu de bunuri materiale, ci de revelații, bogății spirituale. Liceul nostru îți oferă posibilitatea de a te realiza în ambele direcții, atât profesional, cât și intelectual.

Mulțumesc, pe această cale, celor care au depus eforturi la realizarea prezentei monografii, memoria afectivă a liceului nostru, așa cum am numit-o. Mulțumesc generațiilor de dascăli și de elevi care au contribuit la clădirea (re)numelui nostru. Mulțumesc colegilor mei, pentru dăruirea de care dau dovadă la consolidarea acestui nume. Și mulțumesc anticipat generațiilor viitoare, care vor duce numele liceului mai departe.

Dictonul din titlu a fost doar un pretext pentru a medita asupra trecerii timpului. Timpul, la rândul său, a fost un pretext pentru evocarea specificului unui liceu care a rezistat timp de șapte decenii; îi dorim să dureze cel puțin de zece ori pe atât. A vorbi despre Liceul Tehnologic „Nicolae Titulescu” Medgidia înseamnă a vorbi despre oameni și faptele lor, al căror impact a rămas într-o memorie colectivă și afectivă.

Director, Prof. Vasilescu Rodica

Un preot și învățător dobrogean - Dimitrie Chirescu

Părintele Dimitrie Chirescu se naște în 1842, la Rasova, cel dintâi din cei cinci copii ai familiei lui Iorga Chirea. Tatăl este venit din părțile Ialomiței în Dobrogea, pe la 1830 - 1835. Era știutor de carte și iscusit în cântarea bisericească. Există posibilitatea ca înaintașii lui să se băjenit din Dobrogea iar descendentul lor să fi revenit la matcă. Cu siguranță, la scurt timp după stabilirea în Rasova, se impune drept pildă comunității. Inițial drept psalt al bisericii satului. Apoi ca învățător al școlii românești.

Conform opiniei învățătorului Vasile Helegiu, era fost elev al uneia dintre școlile întemeiate de vestitul Macarie Ieromonahul în Valahia. (Vasile Helegiu, *Școala românească dobrogeană de la înființare până la 1938*, p. 61)

Apără de atacurile cerchezilor comunitatea, și este numit ciorbagiu (primar) al Rasovei. Cel numit, cu admirație de către turci, *Deli-Iorga*, pentru virtuțile morale și îndrăzneala afirmării drepturilor românilor dobrogeni, pentru încăpățănarea ce frânge ezitățile orientale și ambiguitățile mai marilor unei provincii de margine a Imperiului Otoman, demonstrând că loialitatea înseamnă asumarea ei deschis, ca mijloc de dezvoltare a comunității încredințază fiului său, ca moștenire, continuarea

muncii. Pentru aceasta, îi este alături cumnatul său, preotul Encică, îndrumător nu lipsit de severitate iar, după absolvirea școlii primare, aflat sub îndrumarea mitropolitului Grigore de Silistra, care, potrivit cercetărilor profesorului Gheorghe Dumitrașcu, ”*il remarcase în biserica din Rasova, ținându-i isonul la cântările slujbei*” (Gheorghe Dumitrașcu, *Preotul și Învățătorul Dimitrie Chirescu (1842 – 1890)- lider al mișcării de afirmare și eliberare națională a*

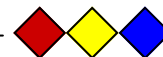
românilor din Dobrogea până la 1878, în Tiberiu Birda, *op. cit.*, p. 25), elev al Seminarului din Silistra. Grijă părintească rodește, deoarece potrivit Părintelui Niculae M. Popescu, „*băiatul întrecea în virtuți pe tatăl său*” nu doar în privința cunoștințelor – stăpânind limba fiecărei nații locuitoare Dobrogei, pe lângă latină, elină, engleză, franceză – dar și în viziunea asupra

croirii viitorului provinciei.

Se căsătorește cu Gherghina Drăgușin, fiica primarului satului.

Hirotonirea are loc în 1871, devenind preot al bisericii din Rasova, parohia unchiului său. Predica devine unealtă modelării conștiințelor și vremurilor. În 1872, mutat la Cernavodă, construiește casa parohială, una dintre camere devenind școală. Reface biserica Sfântul Ierarh

Nicolae. Devine nou Solomon căci, o singură biserică ortodoxă existând în vechiul Axiopolis, fiecare dintre semințiile drept creștine consideră că are dreptul a participa la Sfânta Liturghie săvârșită în limba sa. Cunoșcător al fiecăreia dintre acestea, noul paroh se impune drept slujitorul potrivit.

Eforturile constituirii unei parohii unite prin credință și prin slujirea unui scop comun se reflectă în numărul sporit de enoriași. Și, firește, de elevi. O odaie este insuficientă. Cum și obținerea de manuale, din România, nu este chiar ușoară. Cucernicul Părinte Dimitrie pune temelie clădirii corespunzătoare unui spațiu de învățământ demn de inscripția străjuind camera – școală *Studiul român 1875*. După patru ani, în 1879, noua școală, construită cu sprijinul noilor autorități, este inaugurată.

Însă, așa cum menționa fiul său, Ion D. Chirescu, nu este doar preot ci și revizor școlar. Mulțumită râvnei sale, „*a împânzit malul drept al Dunării cu școli românești*.” (Niculae M. Popescu, *Preoți de mir adormiți în Domnul*, Basilica, București, 2015, p. 177). La Cochirleni și Topalu. La Seimeni și Ivrinezu. Clădiri modeste, în care se învață carte românească.

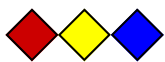
Predicile, odinioară în română, turcă, bulgară, rusă, continuă să tâlcuiască universalitatea mesajului Sfintei Scripturi și folosul nefrângerii credinței. Străbaterea localităților dobrogene odrăsește culegerea de folclor. Cunoașterea pământurilor fostei Sciții Minor îl transformă în consilier măsurătorilor topografice și cercetărilor arheologice. Viața de familie completează, prin cei doisprezece copii, imaginea unuia dintre preoții ce au devenit model de împlinire.

La 9 octombrie 1890, la Cernavodă, este pusă piatra de temelie a podului peste Dunăre proiectat de Anghel Saligny. Slujitorul serviciului religios – Părintele Dimitrie Chirescu, cel felicitat, la sfârșitul cuvântului duhovnicesc, de însuși suveranul țării, Carol I.

Sănătatea îi devine tot mai fragilă. Este internat la Spitalul Brâncovenesc din București. Părăsește această viață la 13 decembrie 1890.

Regele pune la dispoziție un vagon pentru aducerea trupului vrednicului preot la Cernavodă. Este înmormântat în cimitirul ortodox. O cruce albă. O lespede amintind de cea de la Curtea de Argeș a lui Radu de la Afumați. Asemenea aceleia, și cea a Părintelui Dimitrie cuprinde fiecare dintre luptele purtate. Biruința cea mai de seamă nu diferă de cea a lui Deli-Iorga. Cinci dintre copii au continuat slujirea la catedră. Unul a urmat cariera armelor. Altul - avocat. Cât despre faima înaintașilor, aceasta pare a fi revenit compozitorului I. D. Chirescu, compozitor de muzică corală de primă mărime (<http://ziarullumina.ro/un-om-devotat-spiritualitatii-dobrogene-6289.html>), cel care, în memoriul din noiembrie 1972, prin care solicita acordarea numelui părintelui său uneia dintre străzile orașului Cernavodă, menționa: „nu este altă persoană care să fi activat ca Preotul Învățător Dimitrie Chirescu pe teren cultural, național și religios în Dobrogea, în timpul stăpânirii turcești [...]. Preotul Chirescu are pentru Dobrogea aceleași merite pentru învățământ, credință și românism, pe care le-a avut Gheorghe Lazăr în Muntenia (...)” (*Memoriu relativ la redarea numelui tatălui nostru Preot – Învățător Dimitrie Chirescu, 1842 – 1890 unei străzi în orașul Cernavodă - așa cum a existat înainte de 1945, în Tiberiu Birda, 125 de ani de școală cernavodeană*, Editura Mondogrof, Constanța, 2001).

Prof. Dr. Vincențiu- Armand Dascălu

SIMBOLUL APEI ÎN LITERATURĂ

Omul modern, ca și cel primordial, s-a înconjurat de simboluri, ceea ce este un mod de a spune că a valorizat, a dat semnificație lucrurilor, chiar și celor considerate de un profan ne semnificative. Unul dintre cel mai întâlnite simboluri în cultura universală și implicit în literatură, este apa. Ea este un simbol al vieții și al morții; este element primordial, din care s-a format (și se formează) viața dar este și factor distructiv, simbol al dezagregării.

Structura simbolică se află la rădăcina oricărei gândiri. Bergson susține acel continuum al conștiinței concretizat prin imaginea – amintire. Gândirea nu mai are alt conținut decât organizarea imaginilor. Carl Gustav Jung spune că orice gândire se sprijină pe imagini generale, arhetipurile, “scheme sau potențialități funcționale care modelează inconștient gândirea”. Gaston Bachelard vede în imaginație acel principiu dinamic organizator, ea e forța dinamică ce deformează copiile pragmatice oferite de percepție. Bachelard insistă pe anterioritatea atât cronologică cât și ontologică a simbolismului față de orice semnificație audio-vizuală. Modelele transmise din trecutul cel mai îndepărtat nu dispar, nu-și pierd puterea de reactualizare, ele rămân valabile inclusive în cazul conștiinței moderne, adevăratul receptacol arhetipal. Imaginarul colectiv este cel care se structurează, conștient sau inconștient, pe toate compartimentele existenței noastre, gândirea simbolică fiind consubstanțială existenței noastre. Ea precede limba și gândirea discursivă, iar imaginea trebuie înțeleasă ca fascicul de semnificații, ireductibile la un singur plan.

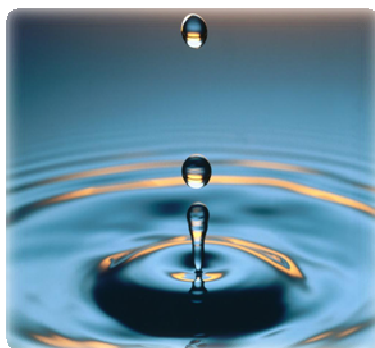
Imaginea apei apare frecvent în literatură; aici ea este un simbol. Simbolul este definit de Peirce. Un simbol este înainte de toate un semn; de aceea mai întâi Peirce definește semnul (în continuarea lui Saussure): “Un semn sau un reprezentamen este ceva care ține loc a altceva pentru cineva, pentru anumite privințe sau în virtutea unor însușiri”. Peirce, pentru a defini simbolul, îl include într-o

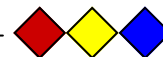
trihotomie, alături de icon și de indice: icon poate fi orice semn care reprezintă asemănări cu obiectul său; indicele este marcat de obiectul său, el are în mod necesar o calitate în comun cu obiectul său. Simbolul este înainte de toate, un semn. Pentru ca semnul să se constituie în simbol este necesar ca referința să nu fie un obiect individual, ci o “asociere de idei generale”. Un simbol este un legisemn, prin aceasta, simbolul se diferențiază de indice, care este un sinsemn. Legisemnul are particularitatea de a se referi nu la un obiect individual, ci la un tip general. Simbolul trimite la o clasă, nu la un lucru individual. Simbolurile sunt general acceptate și consolidate cultural.

În *Dicționarul de simboluri*, apei îi sunt identificate următoarele semnificații: “origine a vieții, mijloc de purificare, centru de regeneresență”. Apa conține în sine ideea de viață și de moarte, ea trimite la increat (dar acel increat care conține viața ca potențialitate) și în egală măsură, pentru că viața și moartea se presupun reciproc, apa conturează imaginea morții: “apele conțin tot ceea ce este virtual, tot ceea ce nu are încă formă, sămânță primordială, toate semnele unei dezvoltări ulterioare, dar și toate amenințările de resorbție”.

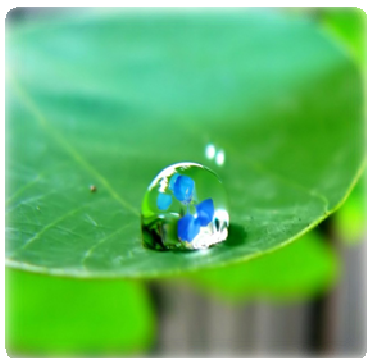
În *Biblie*, apa este considerată element primordial. La începutul lumii, planeta nu era formată din uscat, ci din apă: “Întineric era deasupra adâncului și Duhul lui Dumnezeu se purta deasupra apelor”. În *Vechilul Testament*, în *Cartea Facerii*, cap. I se arată în mod explicit cum pământul s-a format din apă: “Și a zis Dumnezeu: Să se adune apele cele de sub cer la un loc și să se arate uscatul! Și așa a fost. Și s-au adunat apele cele de sub cer la locurile lor și s-a arătat uscatul”.

Simbolul apei este frecvent întâlnit în litera-

tură. În basmul cult, scris de Ion Creangă, *Povestea lui Harap Alb*, imaginea apei apare într-un moment cheie în desfășurarea acțiunii: eroul (fiul de împărat), aflat în tovărășia Spânului, încălcând interdicția tatălui de a se întovărăși cu

omul spân, este convins de acesta să coboare într-o fântână (deci în apă). În urma acestui episod se va produce substituirea: fiul de împărat devine slugă a Spânului și primește numele Harap Alb, iar Spânul (sluga) va pretinde că e fiu de împărat. Episodul coborârii în fântână echivalează cu un botez, pentru că apar aici elementele necesare ale acestui ritual: scufundarea în apă și primirea numelui. Botezul înseamnă pentru erou începutul maturizării sale: acum fiul de împărat devine stăpân pe destinul său, în ecuația maturizării intrând și multele probe la care este supus eroul. Aceste probe trebuie văzute ca încercări ale sorții (personificate de Spân) prin care eroul trebuie să-și dovedească anumite calități necesare condiției superioare care îl așteaptă în final, cea de împărat.

Apa reprezintă deci un element fundamental în ritualul botezului. Orice botez reprezintă o reiterare a botezului biblic, în care Iisus a fost botezat de Ioan, acesta din urmă căpătându-și astfel numele Botezătorul. În ritualul botezului se actualizează semnificația regenerescentei, adică a regenerării, care presupune o moarte ritualică și o înviere simbolică: moare păgânul și renaște creștinul. Botezul semnifică o intrare în lume, o primă etapă a maturizării, deci a cunoașterii.

Scalda, asociată botezului, apare și într-un alt text de Ion Creangă, *Amintiri din copilărie*. De la bun început trebuie înțeles faptul că orice text cunoaște mai multe niveluri de interpretare. Acest roman poate fi citit ca un text cu valențe autobiografice, care prezintă tema copilăriei. Același text poate fi citit ca un roman, deci ficțiune, care dezvoltă procesul maturizării personajului (Nică), inițierea lui în misterul existenței, pe care îl descoperă treptat. Pentru cel aflat la vârsta maturizării, în plin proces de formare, existența este un prilej de mirare continuă. Episodul ștoalnei, al scăldatului (din cunoscuta secvență în care Nică, rugat de mamă să aibă grijă de frații mai mici, fuge să se scalde), are, ca și episodul anterior analizat, din basm, valoarea unui botez. Acest episod marchează o moarte simbolică (aici moare inocența, copilul) și o înviere, și aceasta simbolică (acum ia naștere cel care pășește pe drumul maturizării). Pedepsa ulterioară a mamei este o sancțiune pentru cel care, pentru ultima dată, dezinhibat, gol ca Adam, s-a bucurat de paradisul existențial: copilăria. Maturizarea reprezintă așadar pentru copil o părăsire a paradisului existențial (copilăria).

În romanul cu valențe mitice și doveanu, personajul principal feminin, murit, după ce are un vis, pe care îl interdin moment ce ea este o inițiată, cunoaște își vede soțul traversând o revărsare de mitologia greacă, granița care desparte,

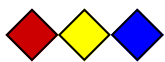
La un poet ca George Bacovia indiferent dacă aceasta apare sub forma -atâtea nopți aud plouând/ Aud material un gând/ Spre locuințele lacustre". Apare aici o izotopie a apei (plouând, plângând, lacustre) care, pe lângă faptul că simbolizează dezagregarea materiei, deci moartea, trimite și la un sentiment de tristețe (spleen-ul specific poeziei simboliste). Moartea materiei este asociată sentimentului de vid, de gol sufletesc.

inițiatice, *Baltagul*, de Mihail Savitoria își dă seama că soțul ei a pretează (în mod corect, de altfel, tainele naturii și chiar ale morții): ape. Încă o dată, apa este, ca și în dar și unește viața de moarte.

referințele la apă sunt multiple, ploii, a zăpezii sau a lacrimilor: "De plângând/ Sunt singur și mă duc-

Imaginea apei apare frecvent și în poezia lui Eminescu, în poezia *Lacul*: "Lacul codrilor, albastru/ Nuferi galbeni îl încarcă/ Tresărind în cercuri albe/ El curemură o barcă". Desigur că lacul este altceva (semnificațiile sunt altele) decât marea: "Mai am un singur dor/ În liniștea serii/ Să mă lăsați să mor/ La marginea mării". Apa este ele-

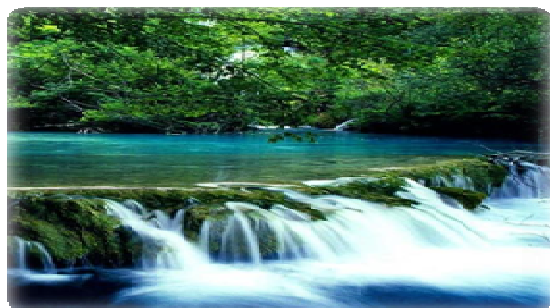
ment melancolizant, feminin, consideră Bachelard. În primul text citat, semnificația apei este mai aproape de sensibilitatea specifică feminității. Pe de altă parte, aici, în acest text, apa (lacul) nu e altceva decât o imagine, o oglindire a cerului, deci simbol al infinitului, al aspirațiilor poetului romantic către o iubire absolută. În celălalt text, în mod clar, apa trimite la moarte; nu mai este vorba despre apa care liniștește (lacul) ci cea care prin dimensiuni și profunzime sugerează nu eternitatea iubirii (ca în celălalt text), ci a morții. Apa devine un drum spre moarte. Și la vechii greci, în mitologie, granița dintre viață și moarte era imaginată printr-un râu, Styxul.

Într-un joc de construcție și deconstrucție (prin diverse procedee specifice literaturii postmoderne, cum ar fi ironia, pastșa, parodia), romanul *Cartea de la Metopolis*, de Ștefan Bănuțescu dezvoltă o serie de simboluri. Unul este cel la care ne referim, apa, altele sun în relație cu acest simbol central: insula, calul, căderea. În acest text, apa devine un spațiu liminar, de trecere (așa cum era și în mitologia greacă, râul Styx reprezentând granița dintre viață și moarte). Aici, prin simbolul apei e marcată trecerea de la mit la istorie (devenire). Apa devine astfel o epifanie a timpului, cu trimitere la moarte: “Apa care curge figurează irevocabilul”, spune G. Durand. O apă este traverastă de caii lui Constantin, unul din personajele romanului, când aceștia părăsesc insula (mit), pentru a invadea Dicomisia (istorie). Tot o apă este traversată de Iapa Roșie, când aceasta renunță la vârsta mitică a copilăriei pentru a cunoaște devenirea feminității. Traversarea unei ape semnifică intrarea în șirul devenirilor. Apa e un drum spre moarte.

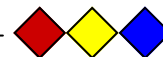
Demersul acestui articol s-a concentrat pe simbolistica apei. Pe lângă faptul că apa este un obiect al lumii reale, concrete, ea este și un element simbolic, cu o semnificație plurivocă. Simbolistica apei se deschide către alte simboluri: insula, oglinda. Prin semnificațiile ei profunde, apa rămâne unul dintre cele mai valorificate simboluri în cultura universală.

Bibliografie

1. Bachelard, Gaston, *Apa și visele. Eșeu despre imaginația materiei*, Editura Univers, București, 1995.
2. Bacovia, George, *Poezii*, Editura Litera, București, 2009.
3. Bănuțescu, Ștefan, *Cartea de la Metopolis*, Editura ALL, București, 1999.
4. Chevalier, Jean, Gheerbrant, Alain, *Dicționar de simboluri*, Vol. I – III, Editura Artemis, București, 1993.
5. Creangă, Ion, *Amintiri din copilărie*, Editura Cartex, București, 2012.
6. Durand, Gilbert, *Structurile antropologice ale imaginarului*, Editura Univers, București, 1977.
7. Mincu, Marin, *Textualism și autenticitate*, Editura Pontica, Constanța, 1993.
8. Peirce, Charles S. *Semnificație și acțiune*, Editura Humanitas, București, 1990.
9. Sadoveanu, Mihail, *Baltagul*, Editura Grammar, București, 2006.

Prof. Mihaela Călin

Femeia: o fericită „întâmplare a ființei”

Eseu

Mamă, soție, iubită, om de știință, muză pentru artiști, artistă ea însăși, iată numai câteva ipostaze ale FEMEII. Femeia este izvorul vieții, esența ei. Ecest eseu se vrea un elogiu adus celei prin care se perpetuează viața.

În jurul anului 625 î.Hr. se năștea în insula Lesbos, o făptură delicată, care și-a dedicat toată viața poeziei: Sapho. Numele ei a oscilat între legendă și mister, a stimulat imaginația poezilor, motiv pentru care a fost considerată a zecea muză; acest nume a învins timpul și îl găsim în textele a doi poeți moderni, mai aproape de noi: Baudelaire (în poezia ce poartă chiar numele poetei) și Leopardi (în *Ultimul cântec al lui Sapho*). Desigur că destinul ei nu e fericit (se sinucide), dar este plin de semnificații. Sapho devine un simbol al iraționalului, al pasiunii necontrolate, care consumă total și din care se naște arta. Pe urmele poetei, au pășit și alte nume feminine, care au marcat domeniul artei. Așa este, de exemplu, pictorița Frida Kahlo, născută în Mexic, dar având origini germane și indiene, care a făcut cunoscute, în picturile sale, simboluri tipice culturii mexicane, dar și maiase și aztece. Ca și în cazul poetei grecești, și pentru Frida, spectaculoasă este nu doar creația sa, dar și biografia, marcată de pasiune, de combustie internă, alături de pictorul Diego Rivera.

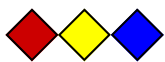
Din multe femei care au marcat domeniul artei, am ales ca model pe cele două, una – poetă, cealaltă – pictoriță, despărțite de câteva milenii, dar apropiate frumusețe, de talent și de dăruire. Nu sunt oare acestea atributele fiecărei femei? Mă uit la o imagine a poetei Sapho, reproducă de pe o frescă din Pompei, și văd o femeie frumoasă și delicată, cu ochii pierduți în altă lume, cu aerul meditativ, ținând în mâna dreaptă un instrument de scris și în mâna stângă o carte. Văd

această privire, deschisă către altă lume, în femeile de pe stradă; mâinile delicate care cuprind cartea și instrumentul

de scris, le văd în fiecare zi: sunt mâinile femeilor de lângă mine. Mă uit apoi la o reproducere la un tablou de Frida, numit *Cele două Frida*. Sunt două femei, o dublă ipostază a autoarei, care-și expun un singur organ intern, inima. Este acesta un gest pe care l-am văzut de nenumărate ori, gestul Femeii, de a-și expune (e se înțelege dăru) inima, adică o parte din ființa ei, cea care este asociată cu sentimentele, cu sensibilitatea. Acesta este o trăsătură a fiecărei femei, generozitatea; este gestul prin care înstrăinezi ce este al tău, pentru a produce plăcere și mulțumire celorlalți. Este arta de a te uita pe tine, dăruind iubire.

În 1867 se năștea în Polonia o fetiță, care avea să frecventeze o „universitate clandestină”, pentru că femeilor le era interzis accesul la o formă de învățământ superior. Pentru că era pasionată de cercetare în domeniul chimiei, tânăra efectuează primele experimente într-un laborator clandestin. Această tânără nu e alta decât viitoarea doamnă Curie, care în 1903 va primi, alături de soțul său, Pierre, premiul Nobel, pentru descoperirea poloniului și a radiului. Văd în Marie Curie o altă ipostază a Femeii, sinonimă că sacrificiul de sine, pus în slujba adevărului (a științei), dar și a semenilor. Această femeie și-a sacrificat viața, s-a sacrificat pe sine (a murit de leucemie, în urma expunerii repetate la radiații), în numele științei. Nu face asta orice femeie, în momentul când

decide să dea viață unui copil? Nu uită de sine, nu-și sacrifică sănătatea și chiar integritatea fizică atunci când se hotărăște să dea naștere unei vieți?

O altă ipostază a femeii, este femeia – muză, care i-a inspirat pe artiști, și care astfel devine femeia – personaj. Sunt celebre femeile din operele plastice: Gioconda lui Da Vinci, cu zâmbetul ei niciodată

decriptat, femeile – copil ale lui Velasquez, cu aerul lor pur, ireal ori femeile voluptuoase, carnale ale lui Rembrandt și nu în ultimul rând „domnișoarele (din Avignon)” ale lui Picasso. Interesante sunt femeile din literatură: Julieta, ca simbol al iubirii inocente, Ophelia, cu

trimitere la iubirea sacrificială, Maitreyi, iubirea inițiatică și exemplele pot continua. Totuși cel mai interesant personaj, ca simbol al alterității, rămâne pentru mine Doamna Bauvry. Ea este femeia mereu nemulțumită de limitele sale și care aspiră la ceva ce nu poate avea niciodată: iubirea absolută. De aceea ea trăiește într-o iluzie, din care nu poate ieși decât prin moarte. Desigur că oricine are în minte cuvintele celui care i-a dat naștere, Flaubert: „Madame Bauvry c'est moi”. Aceste cuvinte, cu un impact foarte puternic, dincolo de semnificația lor fundamentală (eu, Flaubert, trăiesc într-o iluzie), mai dezvăluie una, inconștient: femeia este corelativul bărbatului, dublul său, latura lui cea mai ascunsă. În orice bărbat se ascunde o femeie; această femeie este sufletul său, sensibilitatea sa, latura lui cea mai profundă.

Poate cea mai sublimă și mai copleșitoare ipostază a femeii este cea de mamă. Este femeia care dă viață, care creează viul și prin aceasta ea are o condiție divină. Și putem oare, vorbind despre mamă, să nu ne gândim la Mama prin excelență, cea născătoare de ființă sfântă, la Fecioara Maria? Evident că, la nivel individual, pentru fiecare din noi, mama este o ființă sacră, iubită și respectată, pentru că și ea dăruiește iubire și protecție.

În *Dicționarul de simboluri*, se arată cum

mama este un simbol cu trimitere la „imaginea mării și a pământului, ca receptacule și matrice ale vieții”. Toate marile Zeițe mame au fost zeițe ale fertilității: Gee, Rhea, Hera, Demeter la greci, Isis la egipteni etc. mama devine un simbol dual, al vieții dar și al morții, înțeleasă ca integrare cosmică: „Găsim în simbolul mamei aceeași ambivalență ca și în cele ale mării și ale pământului: viața și moartea sunt corelative. Nașterea înseamnă

ieșirea din pântecul mamei, moartea înseamnă întoarcerea în pământ. Mama este siguranța adăpostului, căldurii, dragostei și hranei”. Mama, ca ființă divină, apare în majoritatea religiilor.

Dacă în creștinism ea se numește Maica Domnului, în hinduism, mama divină este „un fel de continuum ce leagă și susține universul”.

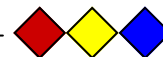
Am încercat să evidențiem câteva ipostaze ale feminității: femeia – artist, femeia – om de știință, muza și personajul, femeia mamă și mama sacră. Evident că am fi putut să amintim și alte ipostaze, fiecare impresionantă în felul ei.

Dincolo de femeile excepționale despre care am vorbit, rămâne femeia de pe stradă, la care ne uităm cu încântare, seduși de frumusețea ei, la femeia de lângă noi, fie că e prietenă, soră sau mamă, uimiți de delicatețea și de gingășia ei. Și în fiecare zi ne bucurăm de prezența ei și îi mulțumim lui Dumnezeu că ea, femeia, există și prin ea existăm noi toți. Și spunem asemenea poetului (N. Stănescu) că femeia e o „întâmplare (fericită) a ființei”.

Mihaela Lepădatu, clasa a XII-a B

Prof. Mihaela Călin

Poezia: o clipă suspendată...

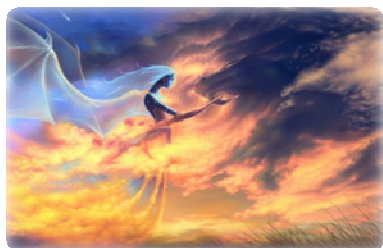
Un înger

Un înger din cuprinsul înstelat,
Cu aripile ninse de lumină,
Într-un crepuscul stins peste grădină
Și-n jalea ce plutea pe culme, lină,
De-atâta dor de cer, înduioșat,
M-a luat gingaș de mâini și m-a-ntrebat,
De ce mă zbat cu fruntea în țării,
Să caut focul unde apa bate,
De ce mă chinui jinduind departe
Când holde necuprinse sunt pustii?!
De ce îmi Țes durerile în mări?!
Oceane necuprinse vin să soarbă
Abisul strâns în nori de disperări,
Mânați către apus de-o soartă oarbă!
Și m-a-ndemnat la ceas pustiu și rece
Să nu uit cerul care naște pace
Și firul sorții noastre îl desface
Până în clipa-n care viața trece!
M-a privit blând sub bolta înstelată,
Învăluit în horbot de lumină...
S-a risipit apoi peste grădină
Lăsându-mă, cu mine, împăcată!

Vina firului de iarbă

Mă simt vinovată că norii se duc,
Mă simt vinovată că apele curg,
Mă simt vinovată că munții-s în cer,
Mă simt vinovată că visele pier,
Mă simt vinovată de cer și te stele,
Mă simt vinovată de clipele grele,
Mă simt vinovată că marea e mare,
Mă simt vinovată de iarbă și floare,
Mă simt vinovată de pasul plecat,
Mă simt vinovată de zborul înalt,
Mă simt vinovată că soarele-apune,
Mă simt vinovată că neaua se pune,
Mă simt vinovată că vântul adie,
Mă simt vinovată de valea pustie,
Mă simt vinovată că ploaia e rece,
Mă simt vinovată că dorul nu trece,
Mă simt vinovată de tot și de toate,
Mă simt vinovată de viață și moarte!
Dar vina-i în lume și-n toate ce sunt,
În floare, în cer, în iubiri și-n pământ!

Ce frumoasă ești!

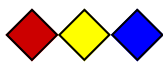
Ce frumoasă ești în geana serii,
Cu apusul nins pe chip de ceară,
Porți în carnea ta pecetea verii
Și magia ta mă înfioară!

Ce frumoasă ești pe-ntinsul meu,
Roiuri de luceferi ți se-nclină,
Iar făptura-ți, irumpând, divină,
Străjuiește cerul meu...mereu!

Ce frumoasă ești, fără să știi,
Prea frumoasă pentr-o lume toată!
Și rămâi deasupra-mi să îmi fii
Boltă necuprinsă și-nstelată!

Mona Mureșan - Zamfirescu

Originea și rolul vitaminelor în organism

Vitaminele sunt substanțe organice care se găsesc în cantități foarte mici în natură, dar sunt indispensabile dezvoltării normale a diferitelor organisme vii.

Vitaminele, ca și enzimele și hormonii, sunt *biocatalizatori*, adică îndeplinesc un rol fiziologic important, catalizând diferitele procese celulare. Datorită acțiunii lor catalitice, transformările în organism se pot petrece cu foarte mare viteză, în condiții aproape obișnuite de temperatură, presiune și pH.

Cuvântul *vitamină* a apărut în anul 1912, când chimistul polonez *Cazimir Funk* a denumit astfel o substanță cristalină izolată din tărâțe de orez, care avea azot și reacție alcalină și care vindeca polinevrita porumbeilor. Prin molecula lor, vitaminele nu eliberează energie și nu furnizează material plastic. Prezența lor însă este indispensabilă desfășurării normale a proceselor metabolice generatoare de energie și a celor anabolice morfogenetice. De aceea, vitaminele sunt considerate biostimulatori și sunt incluse în grupa substanțelor active, ca și enzimele și hormonii. Vitaminele se sintetizează, în fond, în plante. Organismul uman le obține nemijlocit din alimentele vegetale sau, indirect, din produsele alimentare animaliere.

Conținutul în vitamine al rației alimentare are o importanță deosebită pentru sănătatea populației. Astfel, vitaminele joacă un rol important în prevenirea unor îmbolnăviri. S-a constatat că excesul și insuficiența lor în rația alimentară pot provoca o serie de tulburări patologice, care conduc la declanșarea unor boli specifice.

Scăderea conținutului de vitamine în organism determină instalarea bolii cunoscute sub numele de *avitaminoză*.

Carența în vitamine se reglează printr-o alimentație echilibrată și printr-o administrare, sub control medical, a vitaminelor obținute în laborator.

Luate fără discernământ, unele vitamine nu se elimină din organism și produc *hipervitaminoze*, boli cu efecte grave la nivelul sistemului nervos.

Denumirea vitaminelor se face cu ajutorul literelor mari ale alfabetului însoțite uneori de anumiți indici (ex. A, B₁, B₂ etc). Vitaminele mai au și anumite denumiri specifice, în concordanță cu compoziția chimică sau rolul lor fiziologic.

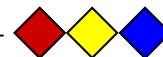
Vitaminele au fost clasificate în funcție de solubilitatea lor în apă sau în lipide. De aici, fiecărei grupe și fiecărei vitamine le corespund anumite particularități.

Vitaminele au fost clasificate cu mult timp în urmă; fiecare grupă avea denumirea sa: cele **hidrosolubile** se numeau *enzimovitamine*, cele **liposolubile** – *hormonvitamine*.

Din clasă *vitaminele hidrosolubile* fac parte compuși polari, solubili în apă, dar cu structuri și funcții biochimice foarte diferite. Un număr dintre ele alcătuiesc grupul vitaminelor B, prezente în drojdie, în semințe de cereale, în ficat. Lipsa de aport prin alimentație, provoacă stări de policarență și nu de hipovitaminoză anume. Sunt absorbite la nivelul intestinului subțire, trecând în circulația portală. Se stochează în cantități foarte mici și sunt eliminate urinar. De aceea trebuie continuu furnizate prin alimentație. Excesul este, în general bine tolerat, surplusul eliminându-se urinar, fără afectarea organismului. Excepție face supradozarea unora cum sunt acidul nicotinic și vitamina B₆. Organismul nu face rezerve importante pentru aceste vitamine; avitaminozele apar imediat.

Vitaminele liposolubile sunt substanțe solubile în grăsimi și solvenți organici, insolubile în apă. Acestea sunt:

A, D, E, F, K. Vitaminele A și D se găsesc în plante sub formă de provitamine. Ele se pierd prin îndepărtarea lipidelor din alimentație, dar nu se pierd la prelucrarea alimentelor. La depășirea necesarului zilnic excesul se depozitează în lipidele din țesuturi și mai ales în cele din ficat, ceea ce face ca avitaminozele să apară mai târziu; pot provoca hipervitaminoze. Avitaminoza conduce la gingivita, anemie, scorbut.

Suplimentarea cu vitamine alimente li se adaugă vitamine în plus procesului de fabricație. Una din este faptul că multe dintre ele cresc în astăzi, obezitatea este o problemă poate crea sau accentua. Există oameni suplimentării cu vitamine în copilărie sau adolescență. Este important să avem o alimentație echilibrată, fără administrare de vitamine obținute în laborator.

este larg răspândită în ziua de azi. Multor față de ce conțin inițial în timpul problemele suplimentării cu vitamine mod semnificativ apetitul. În ziua de serioasă, iar suplimentarea cu vitamine o care au devenit obezi din cauza

Mihaela Lepădatu, clasa a XII-a B

Prof. Daniela Cintează

Citricile

Astăzi, oamenii nu mai acceptă atât de ușor dependența de alimente nesănătoase și medicamente, care într-adevăr sunt mai ușor de procurat, îndreptându-se spre o alimentație naturală – bio – și spre medicamente extrase din diferitele organe ale plantelor medicinale – cele naturiste. Proprietățile curative ale diverselor plante sunt cunoscute și transmise, din generație în generație, încă din Antichitate, ele dovedindu-se a fi utile în vindecarea, uneori miraculoasă, a unor boli, acolo unde medicina convențională nu reușește.

Multe dintre plantele care ne înconjoară, au valoare terapeutică putând fi alternativă pentru sănătatea noastră. Din cele mai vechi timpuri s-a constatat că echilibrul intern poate fi restabilit prin fitoterapie, alternativă la tratamentul medicamentos indicat de medici chiar și pentru cele mai simple afecțiuni.

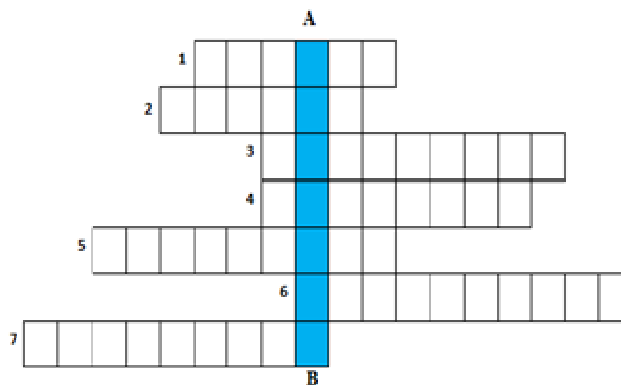
Citricile au devenit pentru mulți dintre noi atât de comune, încât nu le mai acordăm o importanță deosebită, ba chiar le considerăm banale, dar ele ne oferă un important aport energetic și aduc multe beneficii organismului uman.

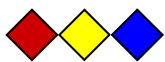
Completați cu noțiunile corespunzătoare definițiilor date:

1. Produse care apar și se dezvoltă din floare;
2. Fruct de culoare galbenă, aromat și cu miezul acru, bogat în vitamine;
3. Aparat de stors fructele;
4. Fruct citric de culoare galbenă, mai mare ca portocala, cu gust acrișor – amărui, produs de un arbore subtropical;
5. Fruct asemănător cu portocala, dar mai mic, cu coaja portocalie, mai subțire și cu miezul mai dulce;
6. Varietate de mandarină altoită cu portocala;
7. Fructe citrice de formă sferică, aromate și zemoase, bogate în vitamine.

A – B: Citrice

Cristiana Mircea, clasa a X-a A
Prof. Elena Untaru

Un buget arată banilor tăi unde să se îndrepte, în loc să-i lași pe ei să decidă unde să se îndrepte.

Dave Ramsey

De ce avem nevoie de un buget personal?

Calculul bugetului este o modalitate de a pune stăpânire pe banii tăi. Trebuie să-ți stăpânești singur situația financiară, altfel, aceasta va fi dictată de cei cărora le datorezi bani.

Motive pentru care ar trebuie să folosești un buget personal sunt: te ajută să conștientizezi unde îți cheltuiești banii; te ajută să cunoști care îți sunt sursele de venit și cum poți să le crești; te ajută să-ți planifici cheltuielile; te ajută să scapi de datorii; te ajută să nu faci datorii și să cheltuiești doar cât produci; te ajută să-ți planifici achiziția unei locuințe; te ajută să fii mai structurat și mai realist; te ajută să economisești mai mult; te ajută să-ți realizezi mai multe surse de venit.

Bugetul te ajută să fii mai motivat. Îți oferă motivația care te ajută să îți dorești mai mult de la viața ta financiară. Te ajută să scapi de datorii, să ai propria ta casă, să mergi în anumite vacanțe și să-ți cumperi diferite lucruri pe care ți le dorești.

Planificând în fiecare lună un buget și respectându-l cu strictețe, poți ajunge la pace și liniște în viața ta financiară.

El îți arată cât profit ai pe lună. Profitul acesta poate fi investit într-o locuință.

Pentru un cuplu nou, care vor să-și achiziționeze o casă, este foarte importantă utilizarea

unui buget de uz intern. Conform calculelor Băncii Comerciale Române – BCR, casa pe care ți-o permiți este casa care nu costă mai mult de 2,5 ori decât veniturile tale totale pe un an.

Un model de buget uzual este cel care ordonează cheltuielile pe modelul 20/50/30 (20% din venituri alocă-le economiilor, 50%, satisfacerii nevoilor de zi cu zi, iar 30%, cheltuielilor pentru satisfacerea dorințelor) este prezentat în continuare:

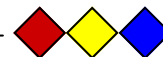
Etapele sale de elaborare sunt:

1. Alcătuirea unui buget personal lunar cu sumele care îți vin în minte, de o parte veniturile și de alta cheltuielile. Nu este necesar ca sumele cheltuite să fie fixe de la început, ci cât mai bine approximate, dar important este să le treci pe toate și apoi să le revizuiști.

2. Ordonează cheltuielile pe modelul 20/50/30 (20% din venituri alocă-le economiilor, 50%, satisfacerii nevoilor de zi cu zi, iar 30%, cheltuielilor pentru satisfacerea dorințelor); circa 20% este fondul de economii necesar rambursării datoriilor, economiilor, cheltuielilor neprevăzute și pensiei. Procentul economisirii ar trebui să crească odată cu vârsta: de la 5% la 20 - 25 de ani la 10 - 15% în perioada cea mai activă a vieții (30 - 50 de ani), pentru ca după această vârstă capacitatea de economisire să depășească 20%;

50% reprezintă cheltuielile pentru satisfacerea nevoilor cum ar fi locuința, transportul, cumpărăturile și utilitățile. În cazul neîncadrării în 50%, trebuie reduse

cheltuielile. Dacă e vorba de venituri mai mari, de aici se poate economisi; 30% în medie sunt cheltuieli alocate satisfacerii dorințelor: vacanțe, gadget-uri, vestimentație, masa în oraș etc. Acest procent nu trebuie depășit nici dacă există venituri mai mari pentru a-l menține. Pentru a avea vacanța mult visată economisește din timp de aici. În fiecare lună, plătește-te pe tine prima dată, adică economisește întâi și cheltuie după aceea din ce a rămas. economiile pot fi transformate și în investiții.

3. Optimizează cheltuielile din zona de 50% încercând să reduci procentul, atât din cheltuielile curente, cât și din cele cum ar fi utilități, taxe și impozite, în măsura posibilităților. Asta se poate face alcătuind o listă în ordinea importanței, de la cea mai importantă la cea mai puțin importantă și optimizând de jos în sus. Atenție la cheltuielile legate de hrană, care pot fi reduse prin aprovizionare o dată pe săptămână, de exemplu.

4. Stabilește obiective financiare pe termen mediu și lung și ține cont de ele în bugetul lunar personal.

De pildă, pentru a cumpăra o mașină pune lunar deoparte o sumă din salariu în funcție de modelul dorit sau calculează din timp suma lunară pe care o poți plăti ca rată la un credit și include-o în bugetul lunar personal.

5. La final de lună, revizuieste veniturile, cheltuielile și planurile. Vezi ce ți-a lipsit, unde ai fi putut să cheltuiești mai puțin și planifică prioritățile pentru următoarea lună. Nu uita niciodată să pui bani deoparte, disciplina financiară este esențială pentru un buget echilibrat. Din banii economisiți, prioritatea este crearea unui fond de rezervă (minimum trei luni de cheltuieli lunare, confortabil șase luni).

6. De asemenea, ia în calcul perioada când nu vei putea munci. Realizează un plan financiar realist pentru un eveniment neprevăzut la muncă sau pentru pensie de care să ții cont atunci când economisești.

“Crearea unui buget personal implică trei pași: calcularea venitului lunar, cea a cheltuielilor lunare – inclusiv acelea periodice – și analiza bugetului - urmărirea evoluției situației financiare. Adică afli diferența dintre venituri și cheltuieli. Optim este să fii pe plus, adică să ai un excedent. Dacă ești pe minus, e cazul să cauți o soluție fie pentru creșterea veniturilor, fie pentru reducerea cheltuielilor.

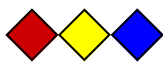
Planificând în fiecare lună un buget și respectându-l cu strictețe, poți ajunge la pace și liniște în viața ta financiară.

Roxana Ardeleanu, clasa a XI-a B

Prof. Pompiliu Golea

*Ordonează cheltuielile pe **modelul 20/50/30** (20% din venituri alocă-le economiilor, 50%, satisfacerii nevoilor de zi cu zi, iar 30%, cheltuielilor pentru satisfacerea dorințelor): Circa 20% este fondul de economii necesar rambursării datoriilor, economiilor, cheltuielilor neprevăzute și pensiei. Procentul economisirii ar trebui să crească odată cu vârsta: de la 5% la 20 - 25 de ani la 10 - 15% în perioada cea mai activă a vieții (30 - 50 de ani), pentru ca după această vârstă capacitatea de economisire să depășească 20%. 50% reprezintă cheltuielile pentru satisfacerea nevoilor cum ar fi locuința, transportul, cumpărăturile și utilitățile. În cazul neîncadrării în 50%, trebuie reduse cheltuielile. Dacă e vorba de venituri mai mari, de aici se poate economisi. 30% în medie sunt cheltuieli alocate satisfacerii dorințelor: vacanțe, gadget-uri, vestimentație, masa în oraș etc. Acest procent nu trebuie depășit nici dacă există venituri mai mari pentru a-l menține. Pentru a avea vacanța mult visată economisește din timp de aici.*

TIMPUL... ȘI SPAȚIUL

O secundă este definită ca a 86.400-a parte dintr-o zi. Dar rotația Terrei în jurul propriei axe și în jurul Soarelui nu este perfectă. Frecarea mareică datorată Soarelui și Lunii încetinește mișcarea Terrei. Astfel, durata unei zile va crește cu 3 milisecunde la fiecare secol.

Nu doar gravitația exercitată de Soare și Lună poate încetini Pământul. Există fenomene meteorologice care pot face acest lucru. Fenomenul El Nino, care apare la intervale cuprinse între 3 și 7 ani, produce vânturi puternice care pot încetini rotația Pământului cu o milisecundă la fiecare 24 de ore.

Mai bune decât ceasurile elvețiene! *Cele mai precise ceasuri sunt cele atomice.* În 1972, a fost înființată o rețea de ceasuri atomice în 50 de țări. Aceste ceasuri sunt atât de precise încât, pentru a rămâne cu o secundă în urmă, este nevoie să treacă 31,7 milioane de ani.

La Institutul Național de Standarde și Tehnologie din Colorado se găsește cel mai precis ceas din lume. Acestă măsură vibrațiile unui singur atom de mercur. Într-un miliard de ani acesta va rămâne în urmă cu o secundă, dar până atunci piesele din care este confecționat vor fi de mult ruginite.

Conform uneia din teoriile lui Einstein, relativitatea generalizată, *forța gravitațională face ca timpul să se scurgă mai încet.* Deci piloții de avioane îmbătrânesc mai repede, deoarece la înălțimi mari, forța gravitațională este un pic mai slabă decât la sol.

Timpul nu a existat dintotdeauna. Cel puțin asta spun majoritatea savanților, și anume că timpul a apărut acum 13,7 miliarde de ani, odată cu celebrul Big Bang, când a apărut și Universul.

O teorie ciudată! Câțiva cercetători spanioli susțin că timpul s-ar putea opri. Tot ei declară că expansiunea universului ar fi de fapt o iluzie, creată de încetinirea timpului. După calculele lor, timpul se va opri. În acel moment, totul va sta pe loc.

De ce se dau ceasurile înapoi cu o oră în martie? Acest lucru a fost propus de Benjamin Franklin, pentru ca oamenii să se trezească cu o oră mai devreme (Soarele primăvara răsare mai repede decât iarna). Astfel, o mare parte din activități, se desfășurau pe timpul zilei, rezultatul fiind economie de lumânări. Ora de vară a fost introdusă în 1917 în Anglia, apoi s-a răspândit în întreaga lume.

<http://discovermagazine.com/2009/mar/20-things-you-didn-t-know-about-time>

<http://informatiutile-voicu.blogspot.com/2011/02/curiozitati-despre-masurarea-timpului.html> 6

<http://ro.wikipedia.org/wiki/Timp>

Florentin Stoleru, clasa a X-a B

Prof. Romulus Aurelian Vasilescu

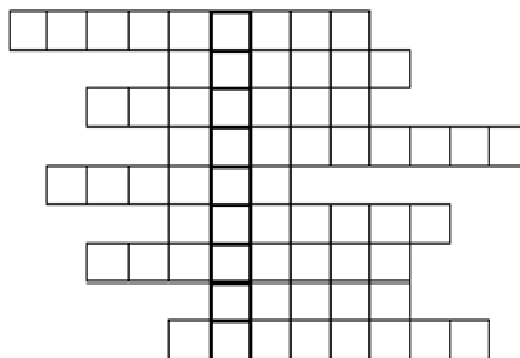
CAREUORIZONTAL

1. Una dintre cele trei capitale oficiale ale Uniunii Europene.
2. Cel mai mare oraș irlandez situat pe malurile râului Liffey.
3. Orașul cel mai populat al Europei.
4. Oraș numit „Perla Dunării” sau „Capitala Libertății”.
5. Al doilea oraș al Turciei după populație.
6. Oraș situat la confluența Dunării cu afluentul Sava.
7. Situat în sudul Finlandei, pe țărmul Golfului Finic.
8. Cea mai mare metropolă a lumii situat în Regiunea Kanto în partea de sud-est a insulei principale Honshu.
9. „Orașul de jos” situat la varsarea râului Tejo în Oceanul Atlantic.

VERTICALĂ

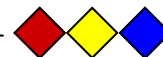
A-B. Arhitectura elegantă și atmosfera sa urbană i-au adus în Belle Époque supranumele de „Micul Paris”.

MARILE CAPITALE ALE LUMII

Roxana Nicoleta Ardeleanu, clasa a XI-a B

Prof. Cătălina Iuliana Ene

DESPRE MINE, TINERII MEI ȘI...EMINESCU

Dragi cititori, vă rog să-mi permiteți să mă prezint: Barna Daniela..., „Doamna” Barna. Încă nu m-am obișnuit nici acum cu acest apelativ, de ce, nu știu... Poate pentru că mă simt încă un fel de învățăcel, un fel de studentă. Uneori, compar această „poreclă” cu nume ale Profesorilor mei dragi din liceu sau din facultate... Doamna Elvira Sorohan (specialist în literatură română veche), Domnul Dumitru Irimia (un remarcabil profesor de lingvistică și erudit critic al poeziei eminesciene, un om de o modestie rară!). Pentru mine, aceștia erau „Domnul” și „Doamna”. Eu nu mă simt încă „doamna”, față de dâșii. Probabil, repet, pentru că mă identific încă cu statutul unui discipol...

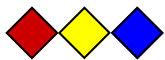
Îmi doresc să vă explic ce înseamnă pentru mine a fi „doamna profesoară de limba și literatura română”. Ar fi cam așa: eu reprezint, în fața unor oameni aflați în momentul formării lor și care, în câțiva ani, vor fi aduși - elevii mei - persoana competentă, „expertul” în domeniul limbii române și, dacă acești oameni vor ști cum să vorbească sau să scrie corect, sau cine a fost Mihai Eminescu sau Grigore Ureche, vor ști pentru că eu le-am sădit în suflet aceste cunoștințe. „De ce în suflet?”, veți întreba. Pentru că mintea reprezintă un „laborator” pentru suflet, acestea două sunt inseparabile... și, când îmi învăț copiii (îmi place să le spun așa!), eu le vorbesc despre cunoștințe adresate

minții, dar, acolo, în sala de clasă, sunt eu „întregă”, un om, prezent înaintea lor, cu sufletul meu și, în egală măsură, cu mintea mea. Și, dacă sufletul meu nu s-ar lega prin „fire” nevăzute de sufletele copiilor, toate informațiile pe care aș încerca eu să le transmit ar fi seci și ar deveni lipsite de interes pentru aceștia. Responsabilitatea mea este, așadar, enormă, căci eu sunt cea care le formez primele „reprezentări” despre un om de cultură, de exemplu, și așa cum vor recepta, de la mine, ideile, informațiile, astfel își vor crea o impresie despre acel cărturar.

Având aceste „repere” cu privire la modul în care îmi înțeleg eu meseria, aș vrea să vă împărtășesc, dragi cititori, experiența mea trăită la o oră de limba română, la clasa a noua de liceu, o oră cumva „specială”, întrucât aceasta s-a desfășurat de Ziua Culturii Naționale, o zi de o importanță covârșitoare pentru noi, ca națiune, ca vorbitori de limbă română, ca oameni: ziua de 15 ianuarie, aniversarea a 169 de ani de la nașterea Poetului Național, Mihai Eminescu.

Pentru mine, Eminescu reprezintă un întreg univers... Din momentul în care l-am descoperit, pe atunci fiind elevă de liceu, și până în ziua de azi, nu încetează a mă fascina și a mă învăța, cu fiecare nouă lectură, mereu și mereu, noi lecții de filosofie, de istorie, de exprimare cu adevărat genială, în limba română și, în

primul rând, lecții de viață și ...de moarte. În timp, mi-am cumpărat cărți ale unor mari nume de oameni de cultură, străluciți exegeți, profesori renumiți, care l-au înțeles cu mult mai adânc decât am reușit eu să-l înțeleg. Le-am citit cu pasiune cărțile și am învățat din înțelepciunea acestor interpreți de valoare, lucruri minunate despre opera eminesciană. Cum era și firesc, toți marii artiști, fie că au fost poeți sau prozatori, l-au citit, l-au recitat și s-au raportat, de multe ori într-un limbaj artistic, la opera poetului „nepereche”. Asemeni tuturor acestora, cred, deci, cu tărie, că este Poetul nostru Național și că ne reprezintă în universalitate.

Și, iată-mă, intrând în sala de clasă... cu același trac pe care îl am de fiecare dată și pe care îl maschez printr-un zâmbet înțeles de ceilalți ca o expresie a unei blândeți... Elevii mei sunt puțin gălăgioși, la început, până când le vorbesc. Îi privesc de la catedră pe toți: aceeași tineri frumoși, aceleași priviri întrebătoare și curioase. Văd în ochii unora (nu mulți!) o reticență, o închidere. Da, pe aceștia mă voi focusa! Pe ei trebuie să îi schimb, în primul rând, cu ei trebuie să lucrez! „Astăzi, dragii mei, este 15 ianuarie și, de asemenea, este Ziua Culturii Naționale așa că vom vorbi despre Poetul Național al Românilor!” Rostesc aceste cuvinte cu fermitate și cu un glas puternic. Tinerii mei se bucură, îi văd cum îmi zâmbesc și mă aprobă.

Tinerii mei privesc imaginile și ascultă vorbele mele, care încearcă să ascundă un entuziasm prea mare, exagerat, poate, pe care încerc să-l inhib, pentru a nu

În încheiere, vă dezvălui că acest articol, ce urmează a fi publicat în revista liceului, va fi urmat de câteva rânduri scrise de către unii dintre elevii mei, la rugămintea mea, în care aceștia își vor exprima opiniile lor cu privire la ora aceasta de limba română.

Elev: STAN COSMIN, clasa a IX-a A

„După părerea mea, ora de limba și literatura română din data de 15 ianuarie, de Ziua Culturii Naționale, mi s-a părut captivantă, deoarece ne-au fost prezentate lucruri noi și interesante.

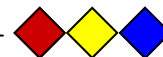
Personal, din toate cele prezentate, mi-a plăcut cel mai mult faptul că ne-au fost arătate cele patru fotografii ale lui Mihai Eminescu; pe ultimele trei nu le știam și mi-a părut nespus de bine că le-am văzut.

Elevă: ANTI IONELA-CRISTINA, clasa a IX-a A

„Pe data de 15 ianuarie, la ora de limba și literatura română, „doamna” a venit și a început să ne povestească despre viața și activitatea lui Mihai Eminescu, cu ocazia Zilei Culturii Naționale. Noi, în mare, știam unele lucruri, dar „doamna”, vrând ca noi să cunoaștem din ce în ce mai bine mai multe aspecte cu privire la acest subiect, a povestit intrând în cele mai mici detalii.

Eu am simțit că „doamna” ne vorbește din tot sufletul despre cel mai cunoscut și iubit poet din România. Pe parcursul acelei ore, „doamna” ne-a prezentat și fotografiile cu Mihai Eminescu, care se păstrează. Eu și colegii mei am ascultat-o cu mare drag, văzând că „doamna” îl admiră foarte mult și cred că fiecare dintre noi îl admirăm pentru poeziile sale. Ora era pe terminate și doamna încerca să ne spună din ce în ce mai multe, într-un timp așa de scurt, încât, în următoarea oră de română, „doamna” ne-a prezentat o carte cu toate poeziile lui și ne-a citit din aceasta”.

Elev: BĂLAN GIANI, clasa a IX-a A

„Sună clopoțelul. Urmează ora de limba română. Doamna profesor intră în clasă și, după ce face prezența, începe să ne vorbească despre împlinirea a 169 de ani de la nașterea marelui poet Mihai Eminescu.

Cu mult calm și răbdare, vorbele sale ne făceau să fim atrași de ceea ce ne povestea despre viața și poeziile scrise de Mihai Eminescu. Ne-a arătat fotografii cu poetul, de-a lungul vieții sale, ne-a povestit despre debutul în viața literară, participarea sa la diverse publicații, despre muza sa, Veronica Micle, despre relația cu alți mari scriitori: Ion Creangă, Ion Luca Caragiale.

Prof. Daniela Barna

Lacul

Lacul codrilor albastru
Nuferi galbeni îl încarcă;
Tresărind în cercuri albe
El cutremură o barcă.

Și eu trec de-a lung de maluri,
Parc-ascult și parc-aștept
Ea din trestii să răsară
Și să-mi cadă lin pe piept;

Să sărim în luntrea mică,
Îngânați de glas de ape,
Și să scap din mînă cîrma,
Și lopețile să-mi scape;

Să plutim cuprinși de farmec
Sub lumina blîndeii lune -
Vîntu-n trestii lin foșnească,
Undoioasa apă sune!

Dar nu vine... Singuratic
În zadar suspin și sufăr
Lîngă lacul cel albastru
Încărcat cu flori de nufăr.

Le lac

Le lac bleu des bois énormes,
En nénuphars jaunes abonde.
Il ébranle une barque,
Au frisson des blanches rondes.

Moi, je passe le long des berges
À l'écoute, comme m'attendant
Qu'elle par les roseaux s'amène,
Et dans mes bras retombant,

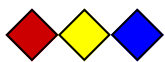
Que l'on saute dans la petite barque
Puis, au son des vagues berçantes
Que je laisse la gouverne
et les rames seules glissantes ;

Que l'on vogue sous le charme
De la douce clarté lunaire -
Que les joncs se mettent à bruire,
Qu'ondoyante résonne l'eau claire!

Elle ne vient pas et je pleure,
Et je souffre, seul au monde,
À côté du lac bleuâtre
Où les nuphars jaunes abondent.

Mihaela Lepădatu, clasa a XII-a B

Prof. Nicoleta Enache

Reciclează și EcOprovocarea te premiază!

Concursul Național EcOprovocarea este la a IX-a ediție iar Liceul Tehnologic „Nicolae Titulescu, Medgidia participă pentru a doua oară, situându-se în anul școlar 2018-2019 în primele două luni octombrie și noiembrie pe locul III. În luna decembrie, liceul nostru a urcat în clasament pe locul II. Concursul încurajează activitățile practice, cu rezultate concrete de protejare a naturii: reciclare, plantare de puieți, campanii de conștientizare, igienizare și târguri tematice.

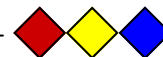

Concursul Național EcOprovocarea este un concurs educațional extra-școlar care încurajează tinerii să preia inițiativa și să participe la colectarea selectivă a deșeurilor. Elevii Liceului Tehnologic „Nicolae Titulescu,, Medgidia participă la Concursul Național EcOprovocarea alături de elevi din întreaga țară. În cadrul acestui concurs, colectăm selectiv deșeurile și le predăm unui centru specializat, datorită respectului pentru mediul înconjurător și pentru a oferi un mediu curat și sănătos generațiilor viitoare.

Mult succes elevilor și profesorilor implicați, coordonați de doamna prof. Jenica Sava!

Andreea Cătălina Bujor, clasa a IX-a C
Prof.Sava Jenica

Romanii numeau orele dinaintea amiezii *ante meridiem* (înainte de amiază), iar pe cele de după-amiază, *post meridiem*. Astăzi, acestea se prescurtează a.m. și p.m. și sunt folosite cu înțelesul de dimineață și după-amiază.

Cel mai precis ceas din lume, cunoscut sub numele de *Cold Atomic Clock in Space*, pierde o secundă la 1 miliard de ani.

În general, *un solid se dilată* în mod egal pe orice direcție. Un bănuț din metal, încălzit, își va crește suprafața, dar își va păstra forma.

Curcubeul este un fenomen optic unui spectru luminos (spectru = ansamblu anumită mărime în condiții determinate; diferite). Acesta apare deoarece lumina se vaporizează de apă, de cele mai multe ori după arc, care are roșu la exterior și violet la curcubeul sunt: roșu, portocaliu (oranj), – prescurtat ROGVAIV. Lumina provenită intră într-un strop de apă, aceasta se separă raza roșie părăsește stropul sub un unghi de refracție al razei violet, iar separarea

observant în natură și constă în apariția de valori pe care le poate lua o ansamblu de raze luminoase, de culori refract prin atmosfera suprasaturată de ploaie. Curcubeul este de forma unui interior. Culorile care compun galben, verde, albastru, indigo și violet de la Soare este albă, dar atunci când în cele 7 culori, astfel încât, la ieșire, refracție mai mic decât unghiul de culorilor realizează curcubeul.

Te-ai întrebat vreodată cum au fost inventate anumite obiecte sau de când sunt utilizate? În următoarele rânduri vei citi câteva curiozități despre invenții apărute de-a lungul timpului și inventatorii lor care au devenit celebri pentru originalitate.

1. **Sticla** - Oamenii de știință consider că primele obiecte realizate de oameni au fost inventate în jurul anului 3500 î.Hr (bile opace de sticlă). Romanii au fost primii care le-au folosit în domeniul construcțiilor (100 î.Hr, Alexandria).

2. **Căile ferate** - Prima cale ferată din lume concepută pentru călătoria a părut în Anglia, în luna septembrie a anului 1830. Primul român care a mers cu trenul a fost inventatorul stiloului, Petru Poenaru (Octombrie, 1831).

3. **Semaforul** - John Deakin creează o semnalizare mecanică pentru căile ferate britanice, iar primul semafor a fost instalat la Londra (Decembrie, 1868).

4. **Instrumente de scris** - Hârtia din mătase sau materialele vegetale au fost inventate în China. Primul creion mecanic a fost ideea lui Tokuji Hayakawa (1915).

5. **Recepționarea sunetului** - Fonograful a fost invenția lui Thomas Edison, dar Thomas Young a venit cu ideea să înregistreze vibrațiile unui diapason în 1807.

6. **Măsurarea timpului** – Cel mai mare ceas solar se află în India. Cronometrul a fost utilizat prima oară și inventat de către George Graham, în anul 1736.

7. **Ascensorul** - „Scaunul zburător,” precursorul ascensorului modern, a apărut în 1743 pentru regale Ludovic al XV-lea, destinat unei singure persoane și a fost construit pentru două etaje.

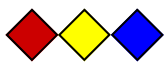
8. **Transportul urban** – Inventarea tramvaiului îi aparține lui John Benjamin Outram (1775). Walter Hancock a creat un vehicul (motor cu abur - autobuz) care putea transporta 10 persoane (1831). Prima cale ferată urbană subterană a apărut la Londra (1863).

9. **Bicicleta** - Leonardo da Vinci și-a imaginat un mijloc de transport cu două roți și pedale, dar „celeriferul” i-a aparținut contelui francez Sivrac (1790).

10. **Faxul** - Alexander Bain a inventat un telegraf electrochimic automat (1843), iar după aproape 10 ani, Giovanni Caselli a transformat faxul într-un mecanism utilizat de întreaga lume.

Sursa: Gheorghe Manolea, *Invenții și istoriile lor*, Editura ALMA, Craiova, 2008

Cristian Ciocan, clasa a XI-a A
Prof. Elvira Zaharia

Greșeli frecvente în limbă

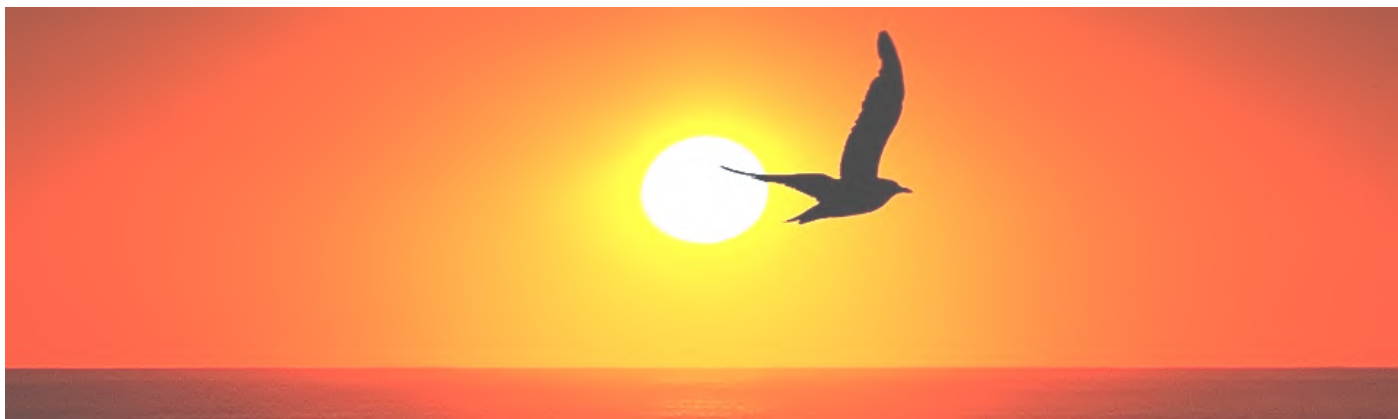

1. Folosirea virgulei între subiect și predicat
De exemplu, folosirea greșită: „Acest blog, reprezintă încercarea mea...”
2. Utilizarea verbelor de conjugarea a IV-a (terminate în i), la infinitiv, cu doi i, în loc de unul, cum e corect
De exemplu: *nu poate venii (citii, auzii)*, sunt formulări greșite; corect: nu poate **veni (citi, auzi)**
3. Folosirea femininului **doctoră**, în loc de forma corectă, **doctoriță**;
4. Folosirea termenului **vizavi** (acesta se poate utiliza doar cu sens spațial).
De exemplu, *Nu am înțeles atitudinea lui vizavi de problema migranților*. Aici **vizavi** trebuie înlocuit cu *în legătură cu...*
5. **A lua la cunoștință** este o expresie greșită; forma corectă este **a lua cunoștință de ceva**
De exemplu, *Am luat cunoștință de noile reglementări*, este o formulare corectă. Este corectă, în schimb formularea *a aduce la cunoștință*
6. **Datorită** vs. **Din cauza**; ceea ce le diferențiază este pricina pozitivă, respectiv negativă, evenimentul fericit, respectiv nefericit.
De exemplu: *A întârziat din cauza blocajului din trafic*, *A ajuns un bun economist datorită perseverenței*.
7. Expresia **a cere scuze** este greșită, scuzele nu se cer, ci se prezintă, corect este **a cere iertare**.
8. **Servim masa**, este o structură care poate fi folosită de ospătari, invitații mănâncă, sau, eventual, **se servesc**.
De exemplu este corect: *Ne-am servit cu prăjituri* sau *Am mâncat prăjituri*. Folosim *Am servit prăjituri*, doar dacă suntem ospătari sau jucăm, într-o împrejurare, acest rol.
9. Imperativul negativ al verbelor **a face**, **a zice**, la pers. a II-a, sg, nu este **nu fă**, **nu zi**, ci **nu face**, **nu zice**, deși forma afirmativă este acesta: **Zi-mi adevărul!**, **Fă-ți temele!**
10. **Din** și **dintre**: prima prepoziție se folosește împreună cu un substantiv la singular, cealaltă (dintre), cu un substantiv la plural.
De exemplu, este greșit: *Fiecare din colegii mei*, corect este *Fiecare dintre colegii mei*.

Georgiana Enuși, clasa a XI-a B
Bibl. Raluca Turliu

CUPRINS

Interviu	1
Momente storice	4
Un preot și învățător dobrogean: Dimitrie Chirescu.....	6
Simbolul apei în literatură	8
Femeia: o fericită întâmplare a ființei	11
Poezia: o clipă suspendată	13
Originea și rolul vitaminelor în organism	14
Citricile	15
De ce avem nevoie de un buget personal?	16
Timpul și spațiul	18
Despre mine, tinerii mei și Eminescu	19
Reciclează!	22
Curiozități	23
Greșeli frecvente în limbă	24

Colectivul de redacție

Coordonatori:

Director, Prof. Rodica Vasilescu

Prof. Mihaela Călin

Bibl. Raluca Turliu

Echipa de redacție:

Cristi Ivan, XII B: *Redactor șef*

Georgiana – Florina Enuși, XI B: *Redactor șef adjunct*

Cristiana – Alexandra Mircea, X A: *Redactor*

Au colaborat:

Prof. Zaharia Elvira

Prof. Pompiliu Golea

Prof. Vincențiu – Armand Dascălu

Prof. Nicoleta Enache

Prof. Elena Untaru

Prof. Daniela Barna

Prof. Mona Mureșan – Zamfirescu

Andreea Cătălina Bujor, IXC

Roxana Ardeleanu, XI B

Cristian Ciocan, XIIB

Mihaela Lepădatu, XII B

LICEUL TEHNOLOGIC “NICOLAE TITULESCU” MEDGIDIA

Strada Dezrobirii 1, Medgidia, Constanta